

en bristende Balance vil sikkert være det mest uvelkomne af alt hos Skatteyderne, ligesom ogsaa Ændringer i eller Ophævelse af Love, hvorved den allerede meget store Arbejdsløshed forøges — jeg tænker her paa Ophævelse af Kriseværnet for Cigarer og Cigarillos —, vil være meget uheldigt. Det forekommer mig naturligt, at det under 14. December tiltraadte Ministerium ikke i de faa siden da forløbne Dage har kunnet tilendebringe sine Overvejelser med Hensyn til de i det foreliggende Lovforslag nævnte Loves Opretholdelse, Forandring eller Bortfald. At den højtærede Finansminister gennem den foreslaaede Forlængelse af de nævnte Love søger en 3 Maaneders Frist til den nødvendige Undersøgelse af, hvorledes det vil være mest hensigtsmæssigt at gaa frem paa dette Omraade, synes mig ganske rimeligt, og under Hensyn hertil vil mine Meningsfæller og jeg her i Landstinget, ligesom mine Meningsfæller i det andet høje Ting alt har gjort det, medvirke til Lovforslagets hurtige Fremme.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) omtalte det af mine Meningsfæller i Folketinget fremsatte Lovforslag om Bortfald af den sidste Rate af Valutaskatten. Det ærede Medlem maa jo — formoder jeg efter hans Udtalelser — have overset, at der paa det Tidspunkt, da mine Meningsfæller fremsatte Lovforslaget, ikke var Tale om Valg til Folketinget, det var først noget, der kom senere. Mine Meningsfæller fremsatte Lovforslaget lige i Begyndelsen af Oktober, fordi de mente, at det, selv om Skattens Forfaldsdag var 1. Oktober, dog i hvert Fald kunde komme til at virke overfor den Skat, som i det væsentlige først vilde blive indbetalt i Løbet af og senest inden Udgangen af Maaneden, men Lovforslaget kom jo slet ikke frem til Behandling. Nu er Tiden gaaet, og Skatten er vel saa godt som overalt indbetalt, og om Spørgsmaalet nu kan rejses senere eller vil blive rejst, derom har mine Meningsfæller ikke haft nogen Drøftelse. Under de saaledes forandrede Forhold betragter vi det foreliggende Lovforslag som et samlet Hele, og det er under Hensyn hertil, at vi anbefaler at tage det, som det foreligger, bl. a. for at give Regeringen den ønskede Frist til Fremsettelse af nye Forslag.

Brandes: Jeg er ikke ganske enig i, hvad den ærede sidste Taler udtrykte ved at sige, at dette Lovforslag var et samlet Hele. Det er et ret uensartet Forslag, hvis 4 Punkter er ikke har særdeles meget at gøre med hinanden, men det forhindrer jo ikke,

at man, naar man skal forlænge Gyldigheden af de Love, som omhandles her, for Nemheds Skyld kan slaa dem sammen, og der er i og for sig heller ikke gjort nogen Indsigelse mod den Fremgangsmaade, den højtærede Finansminister har valgt.

Mit Parti har i Folketinget givet sin Tilslutning til Lovforslaget, og jeg kan gentage her, at vi giver denne Tilslutning uden Forbehold, idet Begrundelsen ikke mindst er den, at vi som andre Partier har ment, at der bør undes det høje Ministerium en rummelig Arbejdstid overfor de store Vanskeligheder, som ligger for med Hensyn til Lovgivningen; det maa ogsaa gælde de i dette Forslag omhandlede Forhold. I og for sig er det uden Begejstring, jeg anbefaler det, det vil jeg tilstaa, ikke mindst det 4de Punkt, om hvilket jeg nødes til at sige nogle flere Ord, end jeg havde tænkt, fordi det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), den tidligere højtærede Finansminister, har draget mig frem i denne Debat.

Jeg har under Finanslovens Behandling her i Tinget i forrige Samling overfor den daværende Finansminister udtrykt Ønsket om, at den sidste Rate af Valutaskatten, det vil sige af den paa Indkomsten hvilende Valutaskat, skulde bortfalde, og jeg har den Gang begrundet det med — jeg skal ikke gentage den udførlige Begrundelse, men kun sige det ganske kort —, at den højtærede Finansminister savnede moralsk Ret til at indkassere denne overskydende Del af Indkomst-Valutaafgiften, idet Valutaloven af 20. December 1924 gav udtrykkelig Anvisning paa, at de 40 Mill. Kr., som kunde tænkes at indkomme ved Valutaydelsen, skulde anvendes i et ganske bestemt Øjemed, nemlig til Betaling af Statens Gæld vedrørende Landmandsbanken. Naar Pengene saa indkom i rigelig Grad, forekom det mig, at Finansministeren ikke havde synderligt Krav paa at bevare denne Del. Det forekommer mig heller ikke, at Finansministeren den Gang i Virkeligheden kunde modsige dette, men han havde en Finansministers naturlige Lyst til at indkassere saa mange Penge som muligt til Statskassen, og derfor oversaa han maaske Moralen og holdt sig til den strenge Ret. Om andre senere har optaget dette Forslag, har jeg i og for sig ikke noget at gøre med; det kan maaske være smigrende for mig, at et stort Parti har knæsat den Tanke, jeg har haft, men i og for sig har jeg ikke noget med dette at skaffe. Jeg mener, det var en sund Tanke, jeg fremsatte, og jeg kan ikke nægte, at den dog støttes noget